

si sensus externi non magis jam repræsentent res sensibiles, quam si non existent; quandoquidem non efficiant, ut intellectus se iis applicet.

64 Theologus minus est dispositus, quam simplex, & idiota, ac hoc ut sit contemplativus: primò, quia non habet fidem tam puram: secundò, quia non est tam humilis: tertiò, quia non curat perinde de sua salvatione: quartò, quia habet caput plenum phantasmibus, speciebus, opinionibus, & speculationibus; & in eum nequit verum lumen intrare.

65 Superioribus obediri debet in exteriore, & latitudo voti obedientia Religiosorum pertingit solummodo ad exteriùs: aliud est in interiore, quo solus Deus, & director intrant.

66 Risu digna est doctrina quædam nova in Ecclesia Dei; animam, ad interna quod attinet, gubernari debere per Episcopum; & si is idoneus non fuerit, eundum animæ ab illo ad suum directorem. Dico novam, quia nec Scriptura Sacra, nec Concilia, nec Canones, nec Bullæ, nec Sancti, nec Auctores unquam id dixerunt, neque dicere possunt, quia Ecclesia non judicat de occultis; habet que jus anima, ut eligat, quem maluerit.

67 Dicere, opus esse, ut internum manifestetur tribunali externo Superiorum, & esse peccatum, nisi fiat, ea est deceptio manifesta, quia Ecclesia non judicat de occultis; atque animabus suis damnum adferunt fraudibus hisce, & fictionibus.

68 In mundo non est facultas, nec jurisdictio, ad mandandum ut manifestentur literæ directoris circa internum animæ: & idcirco monitos esse oportet, esse hunc assultum quemdam Satanae.

Quas quidem propositiones tanquam hæreticas, suspectas, erroneas, scandalosas, blasphemias, piarum aurium offensivas, temerarias, Christianæ disciplinæ relaxativas, & eversivas, & seditiosas respectivè, ac quæcumque super iis verbo, scripto, vel typis emissâ damnat, circumscribit, & abolet, deque eisdem, & similibus omnibus, & singulis posthac quoquo pacto loquendi, scribendi, disputandi, easque credendi, tenendi, docendi, aut in praxim reducendi facultatem quibuscumque interdit; qui secus fecerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, Beneficiis, & officiis ipso facto perpetuo privat, & inhabiles ad quæcumque decernit, vinculo etiam anathematis eo ipso innodat, à quo nullus Romano Pontifice inferior valeat ipsos (excepto mortis articulo) absolvere.

Præterea Sanctitas sua prohibet, ac damnat omnes libros, omniaque opera quocumque loco, & idiomate impressa, necnon omnia manuscripta ejusdem Michaelis de Molinos, vetatque ne quis cujuscumque gradus, conditionis, vel status, etiam speciali nota dignus audeat sub quovis prætextu, quolibet pariter idiomate, sive sub eisdem verbis, sive sub æqualibus, aut æquipollentibus, sive absque nomine, seu ficto, aut alieno nomine, ea imprimere, vel imprimi facere, neque impressa, seu manuscripta legere, vel apud se retinere, sed Ordinariis locorum, aut hæreticæ pravitatis Inquisitoribus statim tradere, & consignare teatetur sub iisdem pœnis superius inflictis; qui Ordinarii, & Inquisitores statim ea igne comburant, & comburi faciant. Alexander Speronus Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis Notarius. Locus sigilli. Die 3. Septembris 1687. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilice Principis Apostolorum, Palatii S. Officii, in acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum SS. D. N. Papæ, & Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

Y aunque por Edicto nuestro, publicado antes de aora, està mandado prohibir el libro del dicho Doctor Miguél de Molinos, intitulado: *Guia Espiritual &c.*

y otros papeles en defensa de la doctrina que contiene, en que parece estar incluidas muchas de las refutadas proposiciones; conviniendo que se tenga expresa, è individual noticia de todas, y de la condenacion de su Santidad de todos los demás libros y papeles manuscritos ó impresos del dicho Doctor Miguél de Molinos, para que se ataje el daño que de su lectura y practica resulta, y nadie pueda pretender ignorancia. Por tanto por la presente mandamos á todas y cualesquier personas, assi Ecclesiasticas, como seculares, de qualquier estado, dignidad y condicion que sean, cumplan con lo contenido en dicho Breve, segun y como en él, y so las penas que en él se refieren; y con apercibimiento, que procederemos con todo rigor, y como mejor haya lugar en derecho contra los que remisos é inobedientes fueredes. Y os encargamos y mandamos que como quiera que entendais se contraviene á lo mandado en dicho Breve, en qualquiera manera que sea, lo denuncieis y declareis ante Nos, ó ante qualquier Inquisidor de estos Reynos, á quien privativamente toca y pertenece su conocimiento, ó ante qualquier Comisario del Santo Oficio, dentro de diez dias, que comienzan á correr desde el dia de la publicacion de este Edicto; lo qual assi haced y cumplid, pena de excomunion mayor *latæ sententiae, trina canonica mōnitioe premissa*, y de docientos ducados para gastos del Santo Oficio, lo contrario haciendo. Y mandamos que este nuestro Edicto se publique en todas las Iglesias Metropolitanas, Cathedrales y Colegiales de los Reynos de su Magestad, y en los Lugares Cabezas de Partido; y que de su lectura se fije traslado, ó testimonio autentico en una de las pueblas de dichas Iglesias, de donde no le quitaréis sin licencia de los Inquisidores de cada distrito, so la dicha pena de excomunion, y de cincuenta ducados. En testimonio de lo qual mandamos dár, y dimos la presente, firmada de nuestro nombre, y sellada con nuestro sello, y restringida del Secretario del Rey nuestro Señor, y del Consejo de la Santa General Inquisitione infrascripto. Dada en Madrid á doce dias del mes de Octubre de mil seiscientos y ochenta y siete años.

Impugna estas proposiciones el Padre Maestro Torrecilla tom. 3. de las Consultas, tr. 8. consult. 19. fol. 549.

PRIMUM DECRETUM ALEXANDR IVIII,
Feria 5. die 24. Augusti 1690. in Generali Congregatione
Sanctæ Romane, & universalis Inquisitionis, habita in Palacio
Apostolico Montis Quirinalis coram SS. D. N. D. Alexan-
dro, Divina Providentia Papa VIII. ac Eminentissimis, & Re-
verendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus in tota Republica

Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus
Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica
specialiter deputatis.

SAntissimus D. N. Alexander Papa VIII. non sine magno animi sui mcerore audivit duas theses, seu propositiones, unam denuo, & in majorem fidelium perniciem suscitari, alteram de novo erumpere: & cum sui Pastoralis officii munus sit, oves sibi creditas à noxiis pascuis averttere, & ad salutaria semper dirigere; dictatum thesium, sive propositionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis, & Reverendissimis DD. Cardinalibus

contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, sedulò commisit, qui plures re mature discussa, super infrascriptis thesibus, seu propositionibus & super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitati suæ singillatim exposuerunt.

1. Bonitas objectiva consistit in convenientia objecti cum natura rationali: formalis vero in conformitate actus cum regula morum. Ad hoc sufficit, ut actus formalis tendat in finem ultimum interpretativè. Hunc homo non tenetur amare, neque in principio, neque in decursu vitaæ moralis.

2. Peccatum philosophicum, seu morale est actus humanus disconveniens naturæ rationali, & rectæ rationi. Theologicum vero, & mortale est transgressio libera divinæ legis. Philosophicum quantumvis grave in illo, qui vel Deum ignorat, vel de Deo actu non cogitat; est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque æterna pena dignum.

Quibus peractis, Sanctissimus omnibus plenè, & mature consideratis, primam thesem, seu propositionem declaravit hæreticam, & uti talem damnandam & prohibendam esse, sicuti damnat & prohibet sub censuris & pœnis contra hæreticos, & eorum fautores in jure expressis: secundam thesem, seu propositionem declaravit scandalosam, temerariam, piarum aurium offensivam, & errorem, & uti talem damnandam & prohibendam esse, sicuti damnat & prohibet; ita ut quicunque illam docuerit, defenderit, ediderit, aut de ea etiam disputaverit publicè, seu privatum tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi. Insuper districte in virtute sanctæ obedientiæ, & sub intermissione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictam thesem seu propositionem ad proxim deducant. Alexander Speronus S. Rom. & univers. Inquisit. Not. Loco ✠ sigilli. Die 24. Augusti 1690. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, Palatii S. Officii, ac in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum SS. D. N. Papæ, & Sanct. Inquisit. Curorem.

**SECUNDUM DECRETUM IPSIUS ALEX. VIII.
Feria 5. die 17. Decembris 1690. in Congregatione Generali
Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis, habita in Palacio Apostolico Vaticano coram Sanctissimo D.N. D. Alexandro,
Divina Providentia Papa VIII. ac Eminentissimis, & Reve-
rendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica
Christianæ, contra hæreticam pravitatem Generalibus
Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica spe-
cialiter deputatis.**

Sanctissimus D. N. Alexander, Divina Providentia Papa VIII. prædictus, pro pastorali cura ovium à Christo Domino sibi commissa, de earum salute sollicitus, ut inoffenso gradu per rectas semitas possint incedere, & pascua nimium perniciosa in pravis doctrinis exhibita vitare, unius supra triginta propositionum examen pluribus in sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis, ac Re-

verendissimis DD. Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus commisit; qui tantum negotium diligenter aggressi, eique sedulò, ac plures incumbentes, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitatem suæ singillatim detulerunt.

**PROPOSITIONES AUTEM SUNT INFRASCIPTÆ,
videlicet.**

1. IN statu naturæ lapsæ ad peccatum mortale, & demeritum sufficit illa libertas, qua voluntarium, ac liberum fuit in causa sua, peccato originali, & voluntate Adami peccantis.

2. Tametsi si detur ignorantia invincibilis juris naturæ, hæc in statu naturæ lapsæ operantem ex ipsa, non excusat à peccato formali.

3. Non licet sequi opinionem, vel inter probabiles probabilissimam.

4. Dedit semetipsum pro nobis oblationem Deo, non pro solis electis, sed pro omnibus, & solis fidelibus.

5. Pagani, Judæi, Hæretici, aliquæ hujus generis nullum omnino accipiunt à Jesu Christo influxum, adeoque hinc rectè inferes in illis esse voluntatem nudam, & inermem, sine omni gratia sufficienti.

6. Gratia sufficientis statui nostro non tam utilis, quam perniciosa est, sic ut proinde merito possimus petere: *A gratia sufficienti libera nos Domine.*

7. Omnis humana actio deliberata est Dei dilectio, vel mundi: si Dei, Charitas Patris est, si mundi, concupiscentia carnis, hoc est, mala est.

8. Necessæ est infidelem in omni operé peccare.

9. Re vera peccat, qui odio habet peccatum merè ob ejus turpitudinem, & inconvenientiam cum natura rationali, sine ullo ad Deum offensum respectu.

10. Intentio, qua quis detestatur malum, & prosequitur bonum, merè ut cœlestem obtineat gloriam, non est recta, nec Deo placens.

11. Omne quod non est ex Fide Christiana supernaturali, quæ per dilectionem operatur, peccatum est.

12. Quando in magnis peccatoribus deficit omnis amor, deficit etiam fides, & etiamsi videantur credere, non est fides divina, sed humana.

13. Quisquis etiam æternæ mercedis intuitu Deo famulatur, charitate si caruerit, vitio non caret, quoties intuitu licet beatitudinis operatur.

14. Timor gehennæ non est supernaturalis.

15. Attritio, quæ gehennæ, & pœnarum metu concipitur, sine dilectione benevolentiae Dei propter se, non est bonus motus, ac supernaturalis.

16. Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni, induxit, non politia, aut institutio Ecclesiæ, sed ipsa Christi lex, & præscriptio, natura rei ad ipsum quodammodo distante.

17. Per illam prædictam absolvendi, ordo pœnitentia est inversus.

18. Consuetudo moderna, quoad administrationem Sacramenti Pœnitentiaæ, etiamsi eam plurimorum hominum sustentet auctoritas, & multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ecclesia non habetur pro usu, sed abusu.

19. Homo debet agere tota vita pœnitentiam pro peccato originali.

20. Confessiones apud Religiosos factæ, pleræque, vel sacrilegæ sunt, vel invalidæ.

21. Parochianus potest suspicari de Mendicantibus, qui eleemosynis communibus vivunt, de imponenda nimis levi, & incongrua pœnitentia, seu satisfactione ob quæstum, seu lucrum subsidiæ temporalis.

22. Sacrilegi sunt judicandi, qui jus ad Communionem percipiendam prætendent, antequam condignam de delictis suis pœnitentiam egerint.

23 Similiter arcendi sunt à sacra Communione, quibus nondum inest amor
Dei purissimus, & omnis mixtionis expers.

24 Oblatio in Templo , quæ fiebat à B. V. M. in die Purificationis suæ per duos pullos columbarum , unum in holocaustum , & alterum pro peccatis , sufficienter testantur , quod indiquerit purificatione , & quod filius , qui offerebatur , etiam macula Matris maculatus esset , secundum verba legis.

25 Dei Patris sedentis simulacrum nefas est Christiano in Templo collocare.
26 Iaus quæ defertur Mariæ , ut Mariæ , vana est.

26 Laus, quæ defertur Mariæ, ut Mariæ, vana est.
27 Voluit aliquando Baptismus sub hac forma collatus: *In nomine Patris*

27 Valuit aliquando Baptismus sub hac forma collatus: *In nomine Patris &c.*
prætermis illis: *Ego te baptizo.*

28 Valet Baptismus collatus à Ministro, qui omnem ritum externum, formamque baptizandi observat, intus vero in corde suo apud se resolvit: Non intendeo facere quod facit Ecclesia.

29 Futilis, & toties convulsa est assertio de Pontificis Romani supra Concilium Oecumenicum auctoritate, atque in Fidei quæstionibus decernendis infallibilitate.

Ubi quis invenerit doctrinam in Augustino clare fundatam, illam absolute potest tenere, & docere, non respiciendo ad ullam Pontificis Bullam.

³¹ Bulla Urbani VIII. *In eminenti est subreptitia.*

Quibus mature consideratis, idem Sanctissimus statuit & decrevit 31. supra dictas propositiones, tanquam temerarias, scandalosas, male sonantes, injuriosas, hæresi proximas, hæresim sapientes, erroneous, schismaticas, & hæreticas respectivè, esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat & prohibet, ita ut quicumque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputativè publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolvī.

Insuper districte in virtute sanctæ obédientiæ, & sub interminatione Divini
Judicij prohibet omnibus Christi fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis,
& status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, næ prædictas opiniones, aut
aliquam ipsarum ad praxim deducant.

Non intendit tamen Sanctitas sua per hoc Decretum alias propositiones in maiori numero ultra supradictas 3 i. jam exhibitas & in hoc Decreto non expressas approbare. Alexander Speronus S. Rom. & univers. Inquisit. Notar. Loco sigilli. Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo sexcentesimo nonagesimo, indict. 13. die 20. Decembr. Pontificatus autem Sanctissimi D. N. D. Alexandri, Divina Providentia Papæ VIII. anno secundo, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Palatii S. Officii, ac in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Franciscum Petrum SS. D. N. Papæ, & Sanctis. Inquisit. Cursorem. Joan. Baptista de Comitibus Mag. Curs.

*PROPOSITIONES (UT DICITUR) CLERI
Gallicani.*

Ecclæ Gallicanæ Decreta & libertates à majoribus nostris tanto studio propugnatas , earumque fundamenta Sacris Canonibus , & Patrum traditione nixa,

multi diruerē moliuntur , nec desunt , qui ēarum obtētu primatum B. Petri , ejusque successorum Romanorum Pontificum à Christo institutum , iisque debitam ab omnibus Christianis obedientiam , Sedisque Apostolicæ , in qua fides prædicatur , & unitas servatur Ecclesiæ , reverendam omnibus gentibus maiestatem imminuere non vereantur. Hæretici quoque nihil prætermittunt , quo eam potestatem , qua pax Ecclesiæ continetur , invidiosam , & gravem Regibus , & Populis ostentent , iisque fraudibus simplices animas ab Ecclesiæ Matris , Christique adeò , Communione dissocient. Quæ incommoda ut propulsemus , Nos , Archiepiscopi , & Episcopi Parisijs mandato Regio congregati , Ecclesiam Gallicanam repræsentantes , unà cum cæteris Ecclesiasticis viris nobiscum deputatis , diligenti tractatu habito , hæc facienda , & declaranda esse duximus.

I Primum, Beato Petro, ejusque successoribus Christi Vicariis, ipsique Ecclesiae rerum spiritualium, & ad æternam salutem pertinentium, non autem civilium, & temporalium à Deo traditam potestatem, dicente Domino: *Regnum meum non est de hoc mundo.* Et iterum: *Reddite ergo quæ sunt Cæsar's Cæsari, & quæ sunt Dei Deo.* Ac proinde stare Apostolicum illud: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit, non est enim potestas nisi à Deo, quæ autem sunt, à Deo ordinatae sunt; itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit.* Reges ergo, & Principes in temporalibus nulli Ecclesiasticæ potestati Dei ordinatione subjici, neque auctoritate Clavium Ecclesiae directe, vel indirecte deponi, aut illorum subditos eximi à fide, atque obedientia, ac præstito fidelitatis sacramento solvi posse; eamque sententiam publicæ tranquillitati necessariam, nec minus Ecclesiae quam Imperio utilem, ut verbo Dei, Patrum traditioni, & Sanctorum exemplis consonam, omnino retinendam.

2 Sic autem inesse Apostolicæ Sedi , ac Petri successoribus Christi Vicariis ,
rerum spiritualium plenam potestatem , ut simul valeant , ac immota consistant
Sanctæ Oecumenicæ Synodi Constantiensis à Sede Apostolica comprobata , ipso-
que Romanorum Pontificum , ac totius Ecclesiæ usu confirmata , atque ab Ec-
clesia Gallicana perpetua Religione custodita Decreta de auctoritate Concilio-
rum Generalium , quæ sessione quarta , & quinta continentur : nec probari à
Gallicana Ecclesia , qui eorum Decretorum , quasi dubiæ sint auctoritatis , ac
minus approbata , robur infringunt , aut ad solum schismatis tempus , Concili-
dicta detorqueant.

3 Hinc Apostolicæ potestatis usum moderandum per Canones Spiritu De conditos , & totius mundi reverentia consecratos . Valere etiam regulas , mores & instituta à Regno , & Ecclesia Gallicana recepta , Patrumque terminos manere inconcussos : atque id pertinere ad amplitudinem Apostolicæ Sedis , ut statuta & consuetudines tantæ Sedis , & Ecclesiarum consensione firmatae , propriam stabilitatem obtineant.

4 In Fidei quoque quæstionibus præcipuis Summi Pontificis esse partes ejusque Decreta ad omnes, & singulas Ecclesias pertinere, nec tamen irreformabile esse judicium, nisi Ecclesiæ consensus accesserit. Quæ accepta à Patriarcha ad omnes Ecclesias Gallicanas, atque Episcopos, in Spiritu Sancto Auctore praesidentes, mittenda decrevimus, ut id ipsum dicamus omnes, simusque in eodem sensu, & in eadem sententia.

Contra has propositiones scripserunt Eminentissimus Cardinalis Aguirre, in libro *contra Ecclesiam Gallicanam*, & Reverendissimus Torrecilla, in *Propugnaculo Fidei*, & plures alii: sed ut scias ab exordio nascentis Ecclesiæ illam fuisse amplitudinem Sanctæ Sedis, Gallicarum Ecclesiarum perpetua consuetudine, & consensione firmatam, ut in materiis Fidei, & morum ad salutem necessariorum.

Prælati consulerent Sanctam Sedem, & illius judicium expectarent; accipe brevem demonstrationem, progrediendo per singula sæcula; ut in promptu habeas impugnationem.

Sæculo quidem secundo: Eleutherus Pontifex in epistola ad Galliæ Provincias, de usu etiam primi sæculi testimonium ferens, ita sribit: *De accusationibus Clericorum, super quibus consulti sumus, quia omnes eorum accusationes difficile est ad Sedem Apostolicam deferre, finitiva tantum Episcoporum judicia buc deferantur, ut bujus Sanctæ Sedis auctoritate finiantur, sicut ab Apostolis, eorumque successoribus multorum consensu Episcoporum jam definitum est.* De hac epistola agit Baronius ad annum Christi 181.

Sæculo tertio: Fœlicem Pontificem consuluit Benignus Episcopus; & extat responsum, quod incipit: *Suscipientes, &c.*

Sæculo quarto: questiones in eo motas ad Eusebium Pontificem Galliæ Episcopi retulerunt.

Sæculo quinto: Exuperius Episcopus Tolosanus de septem diversis articulis consuluit Innocentium primum, cuius & extat responsum: *Dilectio tua, &c.*

Sæculo sexto: Symmachus Pont. Cæsareo Episcopo Arelatensi respondit: *Qui veneranda, &c.*

Sicut & Anitus Episcopus Viennensis de rebus Fidem concernentibus consuluit Hormisdam Pont. cui respondet in epistol. 10. *Quid de his.* Circa Sæculi septimi initium vixit Gregorius primus, quem, uti ab aliis per orbem, ita à Gallis consultum fuit: cuius responsoriæ epistola in libr. 12. extant plurimæ.

Sæculo octavo: S. Bonifacius, qui Galliæ partes varias illustravit, Decreta sua retulit ad Zachariam Pont. & si illi justa viderentur, confirmari postulavit. Habetur hoc in Codice Canonum B. Isaac Ligonensis Episcopi: *Ego Isaiae, &c.*

Sæculo nono: in Concilio Aquisgranensi, cui plurimi intererant Galliæ Prælati, mota est quæstio de processione Spiritus Sancti, & aliis gravibus causis; & judicavit Concilium, quæstiones illas esse remittendas ad Leonem III. tunc Pontificem; uti habet Ado Viennensis in *Chronico*; *Synodus magna, &c.*

Reperiuntur etiam hoc sæculo plurimæ Episcoporum, etiam Galliæ, relationes ad Benedictum III. Nicolaum I. Adrianum II. quæ in Conciliorum tomis exprimuntur.

Sed præterire non oportet, quo pacto eodem sæculo se gesserint Britanniæ Episcopi, dum de materia simoniæ ab iis relatum esset ad Leonem IV. uti patet ex ipsius epistola, in qua sic pergit: *Legationem denique communem omnium Episcoporum Reverendissimorum nobis propositam, delinquentes, requiritis de his, qui turpissimo lucro columbas in Templo Domini vendere non pertimescunt, & sua acta improba temeritate Simonis hæresi conjungunt, utrum possint in ordine pénitentium agere, aut tantummodo extra Ordinem, & Sacerdotalem fieri gradum.*

Sæculo decimo: Heriveus Rhemensis Archiepiscopus Joannem IX. consuluit, qualiter agendum esset cum Northmannis recenter ad Fidem conversis, quorum alii baptizati fuerant, & rebaptizati, post Baptismum gentiliter vixerunt. Ad quem extat Pontificis responsum: *Quod de his &c.*

Sæculo undecimo: in Gallia, & Hispania ortæ fuerunt quæstiones in materia simoniæ, aliisque: de his Victorem II. Pontif. ad rem determinandam consuluerunt varii Episcopi; cuius resolutio constat ex Concilio Toletano in præfatione: *Anno Incarnationis &c.*

Sæculo duodecimo: Pontifices erant Alexander III. Urbanus III. &c. nec omisserunt illius temporis Episcopi in causis gravioribus Sanctæ Sedis judicium re-

qui-

quirere, & expectare; uti fecit Cœnomanensis, cui Alexander III. in cap. 1. de Clericis Peregrinis, *Tua nos duxit &c.*

Sæculo decimo tertio: ad Innocentium III. & Honorium III. recursum habuerunt Galliæ Episcopi in causis gravioribus, uti docent Juris Canones variii, ex cap. 11. de aetate, & qualitate, cap. 13. de foro competenti &c.

Sæculo decimo quarto: Prælati, & Rectores Ecclesiarum, etiam Galliæ, recurrerunt ad Joannem XXII. pro obtainenda interpretatione Constitutionum Bonifacii VIII. & Clementis V. quas dicebant à Religiosis Mendicantibus infringi, qui id negabant; unde emanavit ejusdem Constitutio, quæ incipit: *Frequenter &c.*

In hujus sæculi decursu exortum est schisma illud gravissimum, pluribus de Pontificatu diurno tempore contendentibus; quod demum sæculo decimo quinto in Constantiensi Concilio finem habuit, Martino V. tunc in Pontificem electo. Quomodo autem sæculo decimo sexto errores Lutheri, & Calvini ad Leonem X. ut proscriberentur, undique delati fuerint, omnibus eruditis notum est, & patet ex ejus Bulla de his edita, quæ incipit: *Exurge Domine.*

In sæculo decimo septimo 85. maxima auctoritas Galliæ Prælati propositiones Jansenii retulerunt, tamen ad Innocentium X. quam ad Alexandrum VII. ut de eis irrefragabili auctoritate judicium ferret. Nomina horum 85. Prælatorum, & eorum literas refert P. Richardus Arsdekin in *Theologia Tripartita, part. 1.* in relatione hujus controversiæ. Hoc sufficiat ad brevem istius rei notitiam.

DECRETUM ALEXANDRI VII. DE OBLIGATIONE
denunciandi Hæreticos, vel de hæresi leviter suspectos, &
quod in materia hæresis non admittitur correctio
fraterna.

Feria 5. die 8. Julii anni 1660.

LIcet alias per Constitutionem felicis recordationis Pauli V. emanatam sub die 1. Septembri 1606. quæ incipit: *Romanus Pontifex*, fuerit distinetè prohibatum Superioribus Regulariis, ne quovis titulo vel prætextu præventionis, aut consuetudinis, & præscriptionis, etiam immemorabilis, aut alio in causis ad Sanctum Officium spectantibus se quoquomodo intromittere, aut imimiscere, denuntiationes recipere, testes examinare, processus confidere, causas cognoscere, aut terminare audeant; imo ex ejusdem Constitutionis dispositione, eisdem fuerit graviter injunctum, ut suos subditos, ac Religiosos, quos hæresis labet infestos, vel de hæresi suspectos noverint, absque alia consultatione cum propriis Religionis Superioribus, vel alia quavis persona facienda, sine mora Inquisitoribus, vel locorum Ordinariis vicinioribus denuntient.

¶ 1. Nihilominus animadvertis Sanctiss. D. N. Alexand. VII. ab aliquibus Regularibus in dubium revocari prædictam denunciandi obligationem, adeo, ut nedum suos subditos non denuntient, verum etiam Fideles ad ipsos pro consilio recurrentes, an debeant Sancto Officio denunciare quæ audierunt, aut viderunt ad ipsum Sanctum Officium spectantia, ad id faciendum, ut deberent, non obligent, imo aliquando eosdem perperam instruant non teneri, nec sub obligatione Constitutionum Apostolicarum comprehendendi; & hanc opinionem errore aliquot Doctorum sententiis confirmare tentantes, eosdem in maximum Fidei discrimen ab onere denunciandi retrahere conentur.